

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA PENALĂ

Decizia nr.174 /A

Dosar nr. 554/35/2017

Ședința publică din 24 iunie 2021

Completul compus din:

Rodica Cosma	- Președinte
Anca Mădălina Alexandrescu	- Judecător
Eleni Cristina Marcu	- Judecător

Aurelia Hirt - Magistrat asistent

Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de procuror Marius Cătălin Vartic.

Pe rol, pronunțarea asupra cauzei având ca obiect apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea** împotriva sentinței penale nr.20 din 8 aprilie 2020 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul **Bob V. Adrian Vasile**.

Dezbaterile au avut loc la data de 20 mai 2021, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când instanța, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea la 10 iunie 2021 și ulterior la 24 iunie 2021, când a decis următoarele:

ÎNALTA CURTE

Deliberând asupra cauzei penale de față, în baza actelor și lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința penală nr.20 din 8 aprilie 2020 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, s-a dispus astfel:

În baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin. 1 lit. a Cod procedură penal, a fost achitat inculpatul **BOB ADRIAN VASILE** -

în cadrul Baroului Satu Mare,

, avocat

- , pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a articolului 5 Cod penal.

În baza art.404 alin.4 lit. c rap. la art.249 Cod procedură penală s-a dispus ridicarea sechestrului instituit prin procesul-verbal din 27.10.2017 al DNA – Serviciul Teritorial Oradea privind suma de 27.000 lei depusă în numerar la Unicredit Bank de către inculpatul Bob Adrian Vasile, potrivit tranzacției numărul 1999C0041 din data de 27.10.2017.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat vor rămâne în sarcina acestuia.

Pentru a pronunța această hotărâre, Curtea de Apel Oradea a reținut că, prin rechizitoriul din data de 20.11.2017 emis în dosarul nr.4/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție - Serviciul Teritorial Oradea, a fost trimis în judecată inculpatul Bob Adrian Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.291 alin.1 Cod penal, cu aplic. art.6 din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art. 5 Cod Penal.

În fapt, în actul de sesizare al instanței s-a învederat că, în perioada iulie 2012 - ianuarie 2013, inculpatul BOB ADRIAN VASILE, avocat în cadrul Baroului Satu Mare, a pretins de la martorul denunțator MIHALCEA BENONE, executor judecătoresc, suma de aproximativ 130.000 lei, reprezentând un procent de 3% din suma de 4.372.962,71 de lei (calculați de martorul denunțator ca fiind debit principal), sumă pe care executorul trebuia să o încaseze de la Ministerul Finanțelor Publice, pentru 101 persoane fizice, drept despăgubiri stabilite de instanțele de judecată în baza Legii nr. 221/2009, din care a primit 27.000 de lei (7.000 de lei la sfârșitul lunii august 2012, respectiv 20.000 de lei la sfârșitul lunii septembrie 2012), sub pretextul că sumele de bani urmează a fi remise de către avocat către doi funcționari publici din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și unul din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Satu Mare, persoane asupra cărora BOB ADRIAN VASILE a lăsat să se creadă că are influență și pe care a promis că le va determina să dispună și să urgenteze plata sumei de bani sus-menționate, faptă care întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență prev. de art.291 alin.1 Cod penal, cu aplic. art.6 din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art. 5 Cod penal.

Prin procesul – verbal de sesizare din oficiu din data de 9 ianuarie 2013, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea s-a sesizat din oficiu cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 257 Cod penal de către Bob Adrian Vasile, avocat în cadrul Baroului Satu Mare.

Prin denunțul depus la data de 10 ianuarie 2013, numitul Mihalcea Benone, executor judecătoresc în circumscripția Curții de Apel Oradea, cu

sediul în orașul Negrești – Oaș, jud. Satu Mare, a sesizat Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență de către Bob Adrian Vasile, avocat în cadrul Baroului Satu Mare.

În urma probatoriului administrat în cauză, a rezultat faptul că, la începutul anului 2012, martorul denunțator Mihalcea Benone a înregistrat un număr de 101 dosare execuționale având ca obiect despăgubirile acordate de instanțele judecătorești în baza Legii nr.221/2009 privind condamnările cu caracter politic și măsurile administrative asimilate acestora, pronunțate în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989.

După înregistrarea dosarelor execuționale, în prima jumătate a anului 2012, executorul judecătoresc Mihalcea Benone a urmat procedurile de încuviințare a executării silite a titlurilor executorii (hotărârile judecătorești definitive), poprire asupra conturilor Ministerului Finanțelor Publice deschise la Banca Română pentru Dezvoltare și, în urma respingerii popririi de către unitatea bancară, a solicitat Judecătoriei Satu Mare validarea popririlor, însă nu a reușit, decât într-o mică măsură, să obțină plata sumelor de bani solicitate în numele persoanelor fizice îndreptățite, respectiv o sumă de 39.000 de lei la data de 16 mai 2012 și 55.000 de lei la data de 5 iulie 2012.

Din verificările efectuate pe portalul instanțelor de judecată, pe paginile Judecătoriei Satu Mare și Judecătoriei Sectorului 1 București, a rezultat că martorul denunțator Mihalcea Benone a înregistrat pe rolul primei instanțe un număr de 101 cereri, având ca obiect validare poprire, la datele de 14 mai 2012, respectiv 28 mai 2012, în numele a 101 persoane fizice.

În cele 101 cauze, în 5 cauze au fost admise cererile, în 13 au fost respinse ca neîntemeiate, în 27 s-a luat act de renunțarea la judecată, iar 56 de cauze au fost declinate în favoarea Judecătoriei Sectorului 1, în toate acestea luându-se act de renunțarea la judecată.

În perioada lunilor iulie - august 2012, inculpatul Bob Adrian Vasile s-a prezentat la biroul executorului judecătoresc din orașul Negrești – Oaș, deschizând discuția despre validările de popri și despre efectuarea unor plăți de către Ministerul Finanțelor Publice și, luând la cunoștință despre faptul că Mihalcea Benone a înregistrat 101 dosare execuționale (prin vizualizarea dosarelor execuționale care se aflau pe biroul executorului judecătoresc) prin care se solicita plata unor sume de bani de către Ministerul Finanțelor Publice, a pretins că are influență asupra unor funcționari publici din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Satu Mare și din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, pentru a-i determina să efectueze și să urgenteze plățile sumelor de bani sus-menționate.

La scurt timp după această întâlnire, tot în perioada lunilor iulie – august 2012, aflându-se la sala de sport Robi Fitness din municipiul Satu Mare, inculpatul Bob Adrian Vasile i-a pretins martorului - denunțator Mihalcea Benone, inițial o sumă de 1000 – 1500 de lei pentru fiecare dosar execuțional,

iar ulterior un procent de 3% din suma totală pe care executorul judecătoresc trebuia să o încaseze în numele celor 101 persoane fizice (sumă care nu includea onorariile avocațiale, cheltuielile de executare și onorariul execuțional), sub pretextul că suma de bani obținută urmează a fi remisă de inculpat către doi funcționari publici din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și unul din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Satu Mare, persoane asupra cărora inculpatul a reiterat că are influență și pe care a promis că le va determina să dispună și să urgenteze plata sumei de bani sus – menționate.

Consecutiv pretinderii, demersurile privind plata sumelor de bani solicitate de martorul denunțator, în numele celor 101 persoane fizice, s-au derulat pe două paliere diferite.

Pe primul palier, la nivelul Direcției Generale a Finanțelor Publice Satu Mare, în urma demersurilor efectuate de martorul denunțator, instituția a efectuat plata sumelor de 39.000 de lei la data de 16 mai 2012, respectiv 55.000 de lei la data de 5 iulie 2017, în contul numitelor Cristea Maria, respectiv Toma Terezia.

Ulterior, în perioada 30 iulie – 24 august 2012, Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu Mare a efectuat 19 plăți în valoare de 631.074 lei, atât în contul persoanelor fizice reprezentate, în calitate de executor judecătoresc de Mihalcea Benone (Balog Ibolya, Dorner Iolanda, Kimler Edit, Pink Veronica, Toth Ludovic, Pavel Alexandru, Gombos Margareta, Torok Ileana, Csongradi Tibor, Cservilgyi Fogelspergher Iosif, Leisz Margareta, Torok Maria, Hail Pal, Dobran Ghizela, Kaplonyi Maria), cât și în contul acestuia (pentru numiții Mohr Juliana, Halici Eugen, Tilinger Maria, Kind Eva), sume reprezentând despăgubiri stabilite de instanțele de judecată în baza Legii nr. 221/2009.

La data de 24 august 2012, martorul – denunțator a constatat că în contul BEJ Mihalcea Benone fuseseră virate sume de bani de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu – Mare, corespunzătoare unui număr de 8 dosare execuționale (247.286,34 lei), fiind căutat de către inculpatul Bob Adrian Vasile, care l-a lăsat să înțeleagă că el a fost cel care, prin influența pe care a exercitat-o asupra funcționarilor publici din instituțiile sus – menționate, a determinat efectuarea plăților, solicitând comisionul de 3%.

Întrucât înainte de întâlnire martorul – denunțator a calculat cât reprezintă 3% din sumele încasate, a retras de la un bancomat al Piraeus Bank din mun. Satu Mare o sumă de 10.000 de lei, înmânându-i, în numerar, suspectului Bob Adrian Vasile, suma de 7000 de lei, pe care acesta a primit-o, într-o parcare din mun. Satu Mare.

Conform extraselor de cont depuse de martorul denunțator rezultă că la data de 24 august 2012 în contul acestuia: RO20 PIRB 3200 7314 4400 3000, deschis pe numele său la Piraeus Bank – Sucursala Satu Mare, a fost virată de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice

Satu – Mare, suma de 247.286,34 lei, corespunzătoare unui număr de 8 dosare execuționale, 3% din această sumă reprezentând circa 7000 de lei.

Din aceleași extrase de cont reiese că în cursul lunii august 2012 Mihalcea Benone a retras, în numerar, mai multe sume de bani, respectiv câte 10.000 de lei, în fiecare din datele de 27 august 2012, 28 august 2012 și 29 august 2012, aspecte care se coroborează cu declarațiile sale.

Martorul – denunțator Mihalcea Benone a avut reprezentarea că întreaga sumă încasată la data de 24 august 2012 (247.286.34 lei) reprezenta despăgubiri stabilite de instanțele de judecată în baza Legii nr.221/2009 pentru o parte din cele 101 persoane fizice creditoare, deși, doar numita Kind Eva făcea parte din cele 101 persoane cu privire la care inculpatul Bob Adrian Vasile a promis traficul influenței, situație care se explică prin faptul că și celelalte 7 persoane fizice pentru care executorul judecătoresc a încasat sume de bani de la Ministerul Finanțelor Publice, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu – Mare, aveau de încasat despăgubiri stabilite de instanțele judecătorești tot în baza Legii nr. 221/2009.

Pe cel de-al doilea palier, întrucât înțelegerea dintre inculpat și martorul denunțator presupunea plata către Bob Adrian Vasile a procentului de 3% din sumele de bani cuvenite executorului judecătoresc cu titlu de onorariu, iar sumele încasate de martorul denunțator sau de persoanele reprezentate de acesta de la Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu Mare (21 de plăți) au constatat doar în debitul principal, fără cheltuieli de executare, onorariu avocațial sau onorariu executor, era necesară încasarea de către martorul denunțator a onorariului, concomitent cu debitele principale în cazul restului de 81 de persoane.

În acest sens, la data de 17 august 2012 a fost emis ordinul de plată nr. 2406 al Ministerului Finanțelor Publice prin care se transfera suma de 4.570.000 de lei din contul instituției din trezorerie în contul de despăgubiri al aceleiași instituții din BRD – Groupe Societe Generale, ordinul fiind semnat de martorele Alexandru Lăcrămioara (director al direcției de buget și contabilitate internă din cadrul Ministerului Finanțelor Publice) și Spirea Monica (șef birou contabilitate în cadrul Ministerului Finanțelor Publice).

În urma unei corespondențe purtate prin poșta electronică între Ministerul Finanțelor Publice și BRD – Groupe Societe Generale a rezultat că suma de 4.570.000 de lei cu care s-a alimentat contul de despăgubiri al ministerului din banca comercială a fost destinată plății sumelor de bani solicitate de executorul judecătoresc Mihalcea Benone în numele celor 101 persoane pe care le reprezenta.

Deși contul de despăgubiri al Ministerului Finanțelor Publice deschis la BRD fusese alimentat prin ordinul de plată nr.2406 al Ministerului Finanțelor Publice cu suma de 4.570.000 de lei, unitatea bancară a refuzat să facă plățile sumelor de bani solicitate de martorul – denunțator din contul ministerului,

deoarece, deși solicitase anterior poprirea contului ministerului din instituția bancară menționată, executorul judecătoresc nu a reușit înființarea popririi.

În vederea efectuării plăților, la data de 14 septembrie 2012, Direcția de buget și contabilitate internă din cadrul Ministerului Finanțelor Publice a emis adresa nr.521.423, semnată de martorele Alexandru Lăcrămioara și Spirea Monica prin care a dispus plata de către BRD – Groupe Societe Generale, din contul de despăgubiri al ministerului, a sumei de 4.495.459,61 lei, conform unui tabel anexat, din care suma de 4.381.868,01 lei reprezentau debitele principale pentru un număr de 81 persoane (BALOG IBOLYA, VILL GAVRIL, TOTH MARIA, SZABO GIZELA, KOCSORVA MARIA, POSZ IOSIF, KULCSAR ISTVAN, MERK IULIU, METZNER ISTVAN, ELEKES SAROLTA, SABO IRINA, CZAHER JOZSEF, TOTH STEFAN, DORNER CLARA, KOCH IULIANA, BOLEMANN MARGARETA, TEMPELI TIBERIU, SILAGHI MAGDALENA, MIHALCA GAVRIL GHEORGHE, LUDESCHER MARIA, ORHA MARIA, VOLSITZ MARIA, HAIDRICH STEFAN, BABOS ECATERINA, GECZ IOLAN, SCHLACHTER IOAN, MERK IULIU, BARTH FERENC, HEVELE ZSUZSANNA, SZABO ILEANA, SALAGEAN ELISABETA, LANG MAGDALINA, POP MARIA, SAIERMAN MARGARETA, HETTIG IOSIF PAUL, MULLER ROZALIA, KENDLER ANTAL, DORINGER IGNAC, CEH IOSIF, BUCHMAN IOAN, VINKLER MARIA, HEVELI EMERIC, PARCIU MARGARETA, CEH IOSIF, TOROK MARIA, VOLSITZ MARIA, NIREAN ECATERINA, SMAUSZ MIHALY, ULMER ANA MARIA, MELNIC STEFAN, TOTH LUDOVIC, PAVEL DEZIDERIU, FOLDENYI MARIA, NIREAN ECATERINA, LINZEMBOLD ELISABETA, FEIGI ANIKO, ALFATER ILEANA, ORDOG STEFAN, MAGYARI MARGIT, LACZKO ERZSEBET, VICSACSAN GHIZELA, ARDELEAN FLORICA, PINK MARGARETA, CSONGRADI ANGELA, TAKACS MARGARETA, POAMAJER MARGARETA, UVEGES ECATERINA, IONUCZ GHIZELA, DRAGOS VIORICA, ERLI MAGDOLNA, CZUMBIL MARIA, SCHRADI MARGARETA, LIEB ELISABETA, MAURER ELISABETA, CZUMBIL DEZIDERIU, ULMER ANA MARIA, SEIBLI VERONIKA, SCHRADI MARGARETA, MULLER MARIA, SULLER ECATERINA, SOIMOSAN MARGARETA și NEMETI ELISABETA) și onorariile execuționale aferente pentru 101 dosare execuționale înregistrate la BEJ Mihalcea Benone (cele 81 de persoane menționate anterior și 20 de persoane pentru care plata debitului principal s-a efectuat de DGFP Satu Mare), diferența până la totalul de 104 dosare menționate în anexa adresei fiind reprezentată de un număr de 3 (trei) dosare execuționale aparținând BEJ Kiss Gabriel Valentin.

Deși din însumarea persoanelor pentru care s-a făcut plata, respectiv 21 pe primul palier (DGFP Satu Mare) și 81 pe cel de-al doilea (MFP), ar rezulta că sunt 102 dosare execuționale, în realitate este vorba de 101 dosare, numita

Balog Ibolya apare pe ambele paliere, în cazul său făcându-se o plată dublă, atât de către DGFP, cât și de MFP.

Adresa MFP nr. 521.423 din 14 septembrie 2012 a fost înregistrată la BRD – Groupe Societe Generale la data de 17 septembrie 2012, iar la data de 19 septembrie banca a dispus plata către BEJ Mihalcea Benone a sumei de 4.381.868,01 lei, sumele intrând în contul executorului la datele de 19 și 20 septembrie 2012. La datele de 19 și 20 septembrie 2012, Ministerul Finanțelor Publice a achitat în contul BEJ Mihalcea Benone, prin intermediul Băncii Române pentru Dezvoltare – Groupe Societe Generale, sumele de bani corespunzătoare restului de dosare execuționale, în total 4.381.868,01 lei, reprezentând atât debit principal (pentru 81 creditori – persoane fizice) cât și alte cheltuieli, incluzând onorariul execuțional (pentru cele 101 dosare execuționale), astfel cum rezultă din raportul de constatare, din anexele întocmite de specialistul din cadrul Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea și extrasele de cont ale BRD - Groupe Societe Generale, comunicate de Ministerul Finanțelor Publice.

Pe cele două paliere, astfel cum rezultă din raportul de constare și din actele dosarului, suma totală transferată de Ministerul Finanțelor Publice și de Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu Mare cu titlu de daune morale – debit principal (atât în contul BEJ Mihalcea Benone cât și direct în contul persoanelor fizice), aferente celor 101 dosare execuționale, a fost de 4.143.580 de lei, procentual, 3% din această sumă, reprezintă 124.307,4 lei, iar onorariul încasat de executorul judecătoresc Mihalcea Benone a fost în sumă de 508.309,31 lei, restul până la suma totală încasată de 5.051.883,41 lei fiind reprezentată de onorariile avocațiale și cheltuielile de executare.

Deși conform procedurii reglementate prin Ordinul nr.2626/2010 al ministrului finanțelor publice pentru aprobarea procedurii operaționale PO – 05.02 „Verificarea și plata obligațiilor bănești stabilite prin hotărâri pronunțate de instanțele judecătorești, pe teritoriul Statului Român” pentru efectuarea plății era necesar un aviz de legalitate din partea Ministerului Finanțelor Publice, doar în 56 de dosare a existat un asemenea aviz la data plății, în 45 de dosare acesta fiind emis ulterior.

La câteva zile de la efectuarea acestor plăți, martorul denunțator a fost contactat telefonic de Bob Adrian Vasile, care i-a solicitat să se întâlnească. Cunoscând motivul întâlnirii, respectiv plata unor noi sume de bani în schimbul traficării influenței, martorul – denunțator a retras de la un bancomat al Piraeus Bank din mun. Satu Mare câte 10.000 de lei (suma maximă pe care o putea retrage zilnic) în două zile consecutive, având ca proveniență onorariul său, iar la sfârșitul lunii septembrie 2012 i-a dat inculpatului Bob Adrian Vasile, în parcare a sălii de sport „Robi Fitness” din mun. Satu Mare, suma de 20.000 lei, în numerar.

Din extrasele de cont depuse de martorul denunțator reiese că, la sfârșitul lunii septembrie 2012, Mihalcea Benone a retras, în numerar, de la un bancomat

aparținând Piraeus Bank din Satu Mare, în mai multe rânduri, sume de bani a câte 10.000 de lei, după cum urmează: la data de 26 septembrie 2012 – 10.000 de lei, la data de 27 septembrie 2012 – 10.000 de lei, la data de 28 septembrie 2012 – 10.000 de lei.

Întrucât nu achitase decât o parte din suma convenită în schimbul traficării influenței (27.000 de lei), în cursul lunilor noiembrie, decembrie 2012 și ianuarie 2013, suspectul Bob Adrian Vasile l-a contactat atât telefonic, cât și la locuința sa, la birou sau la sala de sport anterior menționată pe martorul – denunțator, solicitându-i restul sumei de bani, însă ultimul nu a mai achitat nicio sumă de bani, eschivându-se sub diverse pretexte, invocând inclusiv faptul că ar fi fost efectuate plăți duble pentru un număr de 16 persoane.

Acest aspect care rezultă din două procese – verbale de redare a comunicațiilor telefonice interceptate ale suspectului Bob Adrian Vasile și, mai ales, dintr-o discuție din luna decembrie 2012, care a fost înregistrată de Mihalcea Benone și pusă la dispoziția organului de urmărire penală, împreună cu denunțul anterior menționat.

Prin încheierea nr.9 din 08.03.2020 a judecătorului de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel Oradea (rămasă definitivă prin încheierea nr.671/19.07.2018 a ÎCCJ) în baza art.345 alin. 1 din Codul de procedură penală s-au respins cererile și excepțiile privind legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală, invocate de către inculpatul Bob Adrian Vasile.

În baza art.346 Cod procedură penală s-a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul emis în dosarul nr.4/P/2013 al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea, privind pe inculpatul Bob Adrian Vasile, trimis în judecată pentru comiterea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplicarea art.6 din Legea nr.78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art.5 Cod penal, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală.

S-a dispus începerea judecării cauzei privind pe inculpatul Bob Adrian Vasile, la rămânerea definitivă a prezentei.

După citirea actului de sesizare, în fața completului de judecată investit cu soluționarea cauzei, inculpatul Bob Adrian Vasile a arătat că nu dorește să uzeze de procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, acesta declarând inițial că va face declarații ulterioare în fața instanței de judecată, declarații pe care în final nu le-a mai dat. De asemenea, în fața instanței au fost audiați martorii Pop Delia Valeria, Kardos Vami Csilla Szilvia, Joufi Mihai, Spirea Monica, Alexandru Lăcrămioara și Mihalcea Benone, fiind dispuse în cauză expertiza criminalistică a vocii și expertiza tehnică informatică.

Examinând probatoriul administrat în cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin procesul – verbal de sesizare din oficiu din data de 9 ianuarie 2013, Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea s-a sesizat din oficiu cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență prev. de art.257 Cod penal de către Bob Adrian Vasile, avocat în cadrul Baroului Satu Mare, în sensul că acesta ar fi pretins în cursul lunii septembrie 2012 de la numitul Mihalcea Benone-executor judecătoresc, suma de aproximativ 130.000 lei reprezentând 3% din suma de 4.372.962,71 lei reprezentând despăgubiri stabilite de instanța de judecată în baza legii nr.221/2009, sumă care urma să o încaseze în numele a 101 persoane, prevalându-se de influența pe care ar avea-o asupra unor funcționari din Cadrul DGFP Satu-Mare, despre care a afirmat că îi va determina să aprobe alocarea sumei de 4.372.962,71 lei către cele 101 persoane care au beneficiat de despăgubiri.

Prin denunțul depus la data de 10 ianuarie 2013, numitul Mihalcea Benone, executor judecătoresc în circumscripția Curții de Apel Oradea, cu sediul în orașul Negrești – Oaș, jud. Satu Mare, a sesizat Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea cu privire la comiterea infracțiunii de trafic de influență de către Bob Adrian Vasile, avocat în cadrul Baroului Satu Mare, afirmând că pentru suma intrată de 4.372.962,71 lei reprezentând despăgubiri stabilite de instanța de judecată în baza Legii nr.221/2009, către cele 101 persoane care au beneficiat de despăgubiri, 3% din valoare reprezentând 130.000 lei au fost pretinși de către inculpatul ca urmare a influențelor promise și exercitate la factori de decizie din cadrul DGFP Satu-Mare, în vederea efectuării plăților. Denunțatorul a arătat că, urmare a unei discuții avute cu avocatul Bob Adrian care a insistat să i se remită diferența pretinsă de 130.000 lei, a luat hotărârea de a înregistra cu aparatul personal o discuție purtată cu acesta și pe care a descărcat-o pe un DVD pe care l-a depus organelor de anchetă pentru a susține sesizarea formulată.

În acest sens, la data de 10.01.2013 s-a întocmit într-un singur exemplar de către procurorul șef serviciu al DNA-Serviciul Teritorial Oradea un proces verbal care consemnează depunerea de către denunțatorul Mihalcea Benone a suportului optic DVD FreeSpace cu seria constructivă 0L25MH050604220IB - fila 338 dosar 44 UP.

S-a reținut că urmărirea penală *in rem* în cauză sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art.6 din Legea 78/2000, a început la data de 13.02.2014, dispunându-se continuarea urmăririi penale față de suspectul Bob Adrian Vasile sub aspectul comiterii infracțiunii de trafic de influență prev. de art. 291 alin. 1 Cod penal, cu aplic. art. 6 din Legea 78/2000 și a art. 5 din Codul penal prin ordonanța din 06.10.2017, iar acțiunea penală a fost pusă în mișcare prin ordonanța din 01.11.2017.

În cererea de autorizare motivată a procurorului privind interceptările și înregistrările comunicațiilor telefonice de la postul telefonic 0740/212.899 și autorizarea înregistrării de imagini (audio – video) în mediul ambiental ale

discuțiilor și activităților infracționale desfășurate de inculpat, precum și înregistrări de imagini (audio – video) în mediul ambiant al discuțiilor purtate de către martorul denunțator Mihalcea Benone cu inculpatul Bob Adrian Vasile sau alte persoane care au legătură cu cauza pe o perioadă de 30 de zile, cu începere de la data de 11.01.2013 până la 09.02.2013, s-a arătat la un moment dat, că *starea de fapt expusă în sesizarea din oficiu a fost confirmată verbal de către numitul Mihalcea Benone, care în cursul zilei de 10.01.2012 urmează să se prezinte la DNA pentru a oferi în cadrul unui denunț mai multe informații*, motivare care a fost reluată în încheierea nr.1/S/10.01.2013 a Curții de Apel Oradea-dosar nr.8/35/2013 care a admis cererea Ministerului Public.

Redarea în formă scrisă a înregistrării audio efectuată de către parte-denunțatorul Mihalcea Benone privind propriile conversații pe care le-a purtat în decembrie 2012 în Satu-Mare cu numitul Bob Adrian s-a realizat prin *procesul-verbal din 20.04.2017*, iar interceptările și înregistrările comunicațiilor telefonice purtate de către numitul Bob Adrian pe o perioadă de 30 de zile începând cu data de 11.01.2013, au fost redactate în *procesul-verbal din 24.03.2017*.

Prin încheierea penală nr.1/17.05.2017 a Curții de Apel Oradea-dosar nr.235/35/2017, s-a încuviințat *efectuarea percheziției domiciliare la adresele inculpatului Bob Adrian*, iar prin ordonanța din 04.05.2017 s-a dispus efectuarea unui raport de constatare financiar-contabilă privind cuantumul sumelor transferate cu titlu de daune morale de la Ministerul Finanțelor Publice, a identificării onorariului executoriului judecătoresc și a sumelor transferate către persoanele fizice titulare ale dosarelor execuționale în perioada august-septembrie 2012.

Suspectul Bob Adrian a dat prima declarație la data de 27.10.2017, dată la care s-a luat și măsura asigurătoare a indisponibilizării sumei de 27.000 lei.

Martorul denunțator Mihalcea Benone a fost audiat în faza de urmărire penală la datele de 02.10.2014, 20.03.2017, 11.04.2017, 28.09.2017 și 01.11.2017.

În cursul urmăririi penale au fost audiați martorii Joufi Mihai-29.08.2017, Alexandru Lăcrămioara-29.08.2017, Spirea Monica-25.08.2017, Pop Delia-Valeria-12.06.2017 și 18.08.2017 și Kardos-Vami Csilla-Szilvia-26.06.2017.

Constatând că starea de fapt reținută în sesizarea din oficiu conține date complexe și greu de obținut în absența unei activități de strângere de probe sau de informații ori a unui denunț incomplet formulat potrivit art.223 Cod procedură penală din 1968 (și valorificat ca o sesizare din oficiu), fiind chiar identică cu cea menționată în denunțul formulat în ziua următoare sesizării inițiale, de către denunțatorul Mihalcea Benone, și văzând că acesta din urmă a primit prin același rechizitoriu, o soluție de clasare a cauzei având ca obiect comiterea infracțiunii de *cumpărare de influență*, prev. de art.292 alin.1 Cod penal cu aplic. art.6 din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art.5 Cod penal, instanța de fond, în

aprecierea standardului probei dincolo de orice îndoială rezonabilă, a apreciat că nu va putea ține seamă de declarațiile acestuia în absența unor probe fiabile, obținute independent de conduita acestuia și care să se afle în vecinătatea certitudinii.

Totodată, s-a apreciat că soluția pronunțată față de martorul denunțator Mihalcea Benone, contestată de către apărare ca urmare a faptului că, denunțul a fost formulat ulterior sesizării din oficiu privind aceeași faptă și făptuitor, nu formează obiectul prezentei cauze și prin urmare criticile formulate sub acest aspect nu au fost analizate.

La fel, aspectele privind nedeclasificarea unor înscrisuri trimise de SRI și calificate ca fiind secrete de stat, nu au fost avute în vedere întrucât, pe de o parte, instanța de judecată nu s-a folosit deloc de aceste înscrisuri în darea soluției, iar pe de altă parte s-a apreciat că informațiile conținute nu ajutau în niciun fel la dezlegarea pricinii.

Este adevărat că, în faza camerei preliminare, instanța de control judiciar a efectuat o verificare a modului de cooperare între DNA și SRI în instrumentarea prezentului dosar nr.4/P/2014 și a constatat că era vorba doar despre asigurarea suportului tehnic în legătură cu punerea în executare a autorizației nr.1/10.01.2013 emisă de CA Oradea, însă în cursul judecății SRI prin adresa nr.18.7763/18.06.2019, a comunicat instanței mai multe note de redare a conversațiilor telefonice care erau adresate DNA-Serviciul Teritorial Oradea, instituție care le-a solicitat prin adresa nr.S/1/10.01.2013- fila 57 vol II instanță.

Prin urmare, instanța de fond a apreciat că în această chestiune nu există autoritate de lucru judecat așa cum eronat a arătat DNA, întrucât probatoriul administrat în cursul cercetării judecătorești a demonstrat indubitabil că, interceptările în cauză au fost efectuate de către SRI, iar procesele - verbale redactate au fost întocmite de organul de poliție judiciară, în baza transcrierii realizate de lucrătorii SRI.

Totodată, văzând Deciziile Curții Constituționale nr.51/2016, nr. 302/2017, nr. 22/2018 și nr.26/2019 și în acord cu jurisprudența actuală, s-a concluzionat că procedeele probatorii constând în efectuarea interceptării comunicațiilor telefonice și ambientale autorizate de Curtea de Apel Oradea prin încheierea nr. 1/S/10.01.2013, în baza căreia s-au emis autorizațiile nr.1 și nr.2/10.01.2013 și mijloacele de probă obținute prin aceste procedee probatorii, nu au fost vute în vedere în cauză.

De altfel, s-a constatat că nicio convorbire sau conversație telefonică nu susține acuzația, dimpotrivă acestea par să susțină apărarea, respectiv punctul de vedere al inculpatului Bob Adrian care în faza de urmărire penală a arătat că nu se face vinovat de infracțiunea care i se impută și că singurele discuții purtate cu executorul judecătoresc Benone Mihalcea ar fi vizat validarea unei popri și unele imobile scoase la licitație, aspect care rezultă din înscrisurile depuse de

apărare la dosar de urmărire penală, precum și din declarațiile ulterioare ale martorului denunțator.

În acest sens, s-a reținut că, la data de 18.01.2013 martorul denunțator Benone Mihalcea a trimis pe e-mail inculpatului Bob Adrian un extras CF, iar din cuprinsul mai multe înscrisuri rezultă că creditoarea SC Universal Construct SA prin avocat Bob Adrian a solicitat denunțatorului continuarea formelor de executare silită în dosarul execuțional nr.159/2010 împotriva Școlii de Artă și Meserii Călinești Oaș, după care s-a cerut restituirea tuturor titlurilor executorii în original și a altor documente în copie, care ulterior au fost depuse spre executare executorului judecătoresc Lăzărescu Nicolae Dorin-filele 39-53 dosar UP vol. 1.

Având în vedere că martorul Benone Mihalcea a denunțat săvârșirea unei infracțiuni, cooperând deplin cu organele de urmărire penală, iar în cererea de autorizare motivată s-a arătat că potrivit informațiilor existente, *infracțiunea este în curs de desfășurare, urmând ca făptuitorul Bob Adrian să primească în cursul lunii ianuarie 2013 de la denunțator o parte din suma pretinsă*, nu rezultă care este motivul pentru care în înregistrările telefonice și cele din mediul ambientat (chiar și pe email în condițiile în care la 18.01.2013 a fost trimis un CF) nu apar deloc discuții cu privire la pretinsa infracțiune și/sau o încercare de a se relua acel subiect chiar dacă flagrantul sau surprinderea făptuitorului în alt mod ar fi eșuat, în condițiile în care pe suportul optic prezentat de către denunțator aceste discuții sunt la un moment dat, evidente și explicite, probă care urmează să fie examinată ulterior sub aspect formal.

Mai mult, redarea înregistrărilor audio efectuată de către denunțator și a interceptărilor telefonice după mai bine de 4 ani de la momentul obținerii probelor respective, prima probă constituind elementul principal în susținerea acuzației, naște îndoieli serioase privind acuzația formulată.

În plus, atașarea procesului-verbal care consemnează depunerea de către denunțatorul Mihalcea Benone a suportului optic DVD FreeSpace cu seria constructivă 0L25MH050604220IB la fila 338 din ultimul dosar de urmărire penală care are 344 file și dintr-un total de 44 de volume, în condițiile în care denunțul se află la fila 3 din volumul I al dosarului de urmărire penală, naște semne de întrebare privind modul de efectuare a urmăririi penale, mai ales când apărarea invocă faptul că la momentul în care a solicitat copii de pe dosarul de urmărire penală nu exista atașat la cauză procesul-verbal de predare a DVD.

S-a constatat în acest sens poziția corectă avută de apărare, care a arătat că procesul - verbal respectiv nu a fost renumerotat de mai multe ori așa cum au fost renumerotate mai multe documente din volumul I dosar UP, inclusiv sesizarea din oficiu, denunțul martorului și ordonanța de începere a urmăririi penale în rem, tratament de care trebuia să beneficieze și acest înscris care însoțea denunțul, apreciere care însă nu mai impune alte comentarii.

S-a reținut faptul că, acest proces - verbal care este unul de predare-primire este inform, întrucât nu îndeplinește condițiile prevăzute de art.91 Cod

procedură penală din 1968 în sensul că, nu a fost semnat de către persoana la care se referă actul și căreia trebuia cu certitudine să i se înmâneze un exemplar ca dovadă, ceea ce relevă o imagine de ansamblu a erorilor comise în faza de urmărire penală.

De altfel, acest viciu comis de către organul de urmărire penală pare să fie unul izolat din moment ce la data de 04.05.2017 s-a încheiat un proces-verbal de predare-primire între organul poliției judiciare și martorul denunțator Mihalcea Benone privind predarea unor înscrisuri de către ultimul, act procedural care a fost încheiat în 2 exemplare, unul către fiecare parte și au fost semnate de către ambele categorii de persoane—filele 385-386 vol.I dosar UP.

Mai mult, în declarația din 20.03.2017, martorul denunțator Mihalcea Benone s-a folosit în mod cert de mențiunile din acel proces verbal care cel mai probabil i-a fost prezentat de către organul de urmărire penală, arătând că înregistrarea discuției cu inculpatul la realizat cu un aparat pe care a copiat-o pe un DVD FreeSpace cu seria constructivă 0L25MH050604220IB, date care în mod cert nu pot fi memorate și reproduse cu exactitate după cca. 4 ani.

Apărarea inculpatului care a arătat că, forma sau mențiunile de pe ștampila organului de urmărire penală aplicată pe acest proces-verbal diferă de cea din sesizarea din oficiu, nu a fost înlăturată suficient de convingător de către acuzare, care la fila 42-43 pct.5 din concluzii scrise nu a dat un răspuns neechivoc privind motivul pentru care actele contemporane momentului încheierii procesului verbal privind predarea DVD, cum ar fi procesul verbal de sesizare din oficiu, cererea de autorizare motivată și adresa nr.S/1/10.01.2013 adresată SRI-fila 57 vol II instanță, poartă ștampila procurorului șef serviciu, spre deosebire de primul act care poartă ștampila Direcției Naționale Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea.

În schimb, nu s-au remarcat deosebiri evidente de antet în privința celor patru acte procesuale încheiate la începutul anului 2013 (procesul verbal privind predarea DVD și adresa nr.S/1/10.01.2013 adresată SRI au boltuite Ministerul Public, Direcția Națională Anticorupție, iar ultima și Biroul Satu-Mare) și întrucât procesul verbal privind predarea DVD nu a fost declarat fals sau nu formează obiectul unui dosar penal, instanța nu a ținut seamă de susținerile apărării în această privință.

Martorele Delia Valeria, Kardos Vami Csilla Szilvia, Spirea Monica și Alexandru Lăcrămioara - angajate ale administrației publice financiare centrale și locale, reaudiate în fața instanței de judecată, au declarat constant că nu îl cunosc pe inculpat sau pe denunțator și au descris amănunțit procedura în care are loc plata despăgubirilor acordate de către instanțele judecătorești în baza legii nr.221/2009, în etapa executării silite, depoziții care raportat la obiectul acuzației, nu se impun să fie redade.

Martorul Joufi Mihai a declarat în cursul cercetării judecătorești că, în privința deplasării la Direcția Financiară Județeană Satu-Mare nu a avut nicio discuție cu inculpatul care l-a reprezentat în instanță și nici nu i-a zis să apeleze

la anumite persoane pentru a încasa mai rapid banii câștigați în instanță privind restituirea taxei de mediu.

Martorul a arătat că, a avut mai multe discuții telefonice cu inculpatul cu privire la banii care urmează să i se vireze de către finanțe, acesta spunându-i că nu a primit nimic de la finanțe și nu își explică de ce s-a consemnat la parchet că inculpatul i-ar fi recomandat o persoană din direcția financiară.

În schimb, în faza de urmărire penală, s-a consemnat în plus că inculpatul i-a spus că a vorbit cu un bărbat de la Finanțe din Satu-Mare să urgenteze plata și i-a spus să meargă să discute personal cu acesta, să-i spună că vine din partea acestuia și să îl roage să urgenteze efectuarea plății. Martorul a mai arătat că s-a dus la sediul Finanțelor din Satu-Mare și l-a căutat pe acel bărbat, însă acesta s-a ferit și nu l-a mai găsit.

În ceea ce privește declarația acestui martor, instanța de fond nu i-a dat eficiență juridică, întrucât pe de o parte obiectul acuzației nu vizează această acțiune, iar pe de altă parte din cuprinsul depoziției date la parchet nu rezultă că am fi în prezența unui fapte penale.

Dimpotrivă, s-a constatat că procedeul folosit este complet diferit de cel din prezenta cauză unde se susține că inculpatul ar fi traficant influența pe care o are sau lasă să se creadă că o are asupra unor funcționari de la finanțe intervenind personal pe lângă aceștia în schimbul unui comision, spre deosebire de relatările martorului care a arătat că acesta trebuia să meargă să vorbească personal cu o anumită persoană care putea să îl ajute în privința încasării mai rapide a banilor, fără să se pună în discuție vreun avantaj material pentru serviciul oferit.

Deși depoziția acestui martor este interpretată de către acuzare în sensul că inculpatul avea cunoștință despre momentul alimentării cu bani a contului DGFP Satu-Mare și că promitea intervenții asupra funcționarilor publici în scopul efectuării cu celeritate a acestora-(filele 50 rechizitoriu și 37 concluzii scrise), instanța de judecată nu poate face astfel de speculații în absența unor probe concludente și/sau a unei legături de cauzalitate sau conexe cu obiectul prezentei cauze.

Dimpotrivă, probatoriul administrat de către Ministerul Public în ianuarie-februarie 2013 cu ajutorul înregistrărilor ambientale și telefonice nu au confirmat acuzația și nici nu au furnizat elemente care să stabilească anumite legături sau conexiuni cu aceasta.

În plus, existând o anumită deosebire între declarațiile acestui martor ca de altfel și ale martorului denunțător date în faza de urmărire penală și cele din etapa cercetării judecătorești, instanța de fond a dat valență declarațiilor luate cu respectarea garanțiilor privind dreptul la un proces echitabil.

În schimb, audierea martorului denunțător Mihalcea Benone realizată de cinci ori în faza de urmărire penală naște puternice semne de întrebare privind veridicitatea declarațiilor acestuia, cu atât mai mult cu cât la un moment dat, existau diferențe esențiale față de ceea ce s-a declarat în fața primei instanțe de

judecată.

Astfel, la data de 02.10.2014 martorul Mihalcea Benone a declarat că după înregistrarea în anul 2012 a 101 de dosare execuționale având ca obiect despăgubiri acordate în baza legii 221/2009, care urmau să fie plătite de către Ministerul Finanțelor Publice, prin Direcția Generală a Finanțelor Publice Satu-Mare, în luna august 2012 a fost abordat de către inculpat în legătură cu acele dosare de despăgubiri, relatându-i că are cunoștințe în rândul funcționarilor publici pe care îi poate determina să faciliteze plata despăgubirilor, inițial în schimbul unui comision cuprins între 1.000-1.500 lei/dosar, comision modificat ulterior la 3% din totalul încasat.

Martorul a arătat că, la începutul lunii august 2012 s-au plătit 11 dosare execuționale, fiind căutat ulterior de către inculpat care a pretins un comision de 3%, lăsând să se înțeleagă că acesta a fost cel care prin influența pe care a exercitat-o, a determinat efectuarea plăților, fiind plătit cash cu 7.000 lei din banii personali.

Martorul a arătat că în perioada 19-20.09.2012 au fost efectuate plăți de către DGFP Satu-Mare în contul dosarelor execuționale în sumă de 4.372.962,71 lei, din care trebuia achitat inculpatului un comision de 3%, respectiv 130.000 lei, plătind la sfârșitul lunii septembrie 2012, în timp ce ieșea de la sala de sport împreună cu inculpatul, suma de 20.000 lei cash din onorariul execuțional convenit acestuia.

Martorul a mai arătat că, a constatat că într-un număr de 16 dosare execuționale existau dubii cu privire la executarea plăților, crezând că s-au plătit de două ori, motiv pentru care a solicitat inculpatului clarificarea situației și prin urmare a refuzat plata diferenței de comision plătită, deși acesta l-a căutat în repetate rânduri la telefon și la birou, hărțuindu-l efectiv pentru a-și primi banii.

Acesta a arătat că după efectuarea plății în contul creditorilor a închis dosarele execuționale, comunicând cu DGFP Satu-Mare procesele verbale de închidere, însă într-o seară din luna noiembrie 2012 a fost chemat de către inculpat la biroul său unde era prezentă mama acestuia, Viorica Bob și i s-au arătat acele procese verbale care au un caracter confidențial, spunându-i că acel comision se împarte cu două persoane din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și că i s-au creat probleme, întrucât nu le-a achitat integral acestora suma pretinsă de 130.000 lei.

În final, martorul a arătat că, urmare a unei întâlniri avute în toamna anului 2012 pentru protecția sa a luat hotărârea de a înregistra discuția purtată cu avocatul Bob Adrian, cu un telefon smart phone, care confirmă starea de fapt prezentată de acesta, discuție care a fost descărcată pe un suport optic pe care l-a depus organelor judiciare cu ocazia denunțului formulat.

În declarația din 20.03.2017, martorul Mihalcea Benone a reluat cele arătate anterior, menționând că inculpatul i-a dat de înțeles că are influență asupra unor factori de decizie din Ministerul Finanțelor Publice și DGFP Satu-Mare pentru ca aceștia să efectueze plățile despăgubirilor foștilor deportați

politici, în schimbul unor comisioane, spunând că este vorba despre trei persoane fără să indice numele acestora.

Martorul a arătat că după plata de către finanțe în contul despăgubirilor a sumei de 4.300.000 lei s-a convins că, inculpatul are influență asupra funcționarilor și la cca. două zile a fost căutat de către inculpat căruia i-a remis suma de 20.000 lei pe care i-a scos în două zile consecutive din contul personal de la Piraeus Bank-Sucursala Satu-Mare din onorariul de executor judecătoresc.

Ulterior, întrucât nu a achitat diferența de comision de 100.000 lei, inculpatul i-a spus că va avea probleme cu funcționarii din Ministerul Finanțelor Publice și DGFP Satu-Mare care i-au facilitat și au urgentat efectuarea plăților.

Martorul a arătat că la începutul anului 2013 a mai fost căutat de către inculpat de mai multe ori cu aceeași solicitare, însă văzând că nu îi dă banii respectivi, acesta a renunțat să îl mai caute și că la toate discuțiile purtate între cei doi nu au fost de față alte persoane.

În final, martorul a arătat că în luna decembrie 2012 a înregistrat cu un aparat al cărui tip nu îl mai reține o discuție avută cu inculpatul pe stradă, în fața oficiului Poștal nr.1 Satu-Mare, discuție pe care a șters-o întrucât a copiat-o pe un DVD marca FreeSpace cu seria constructivă 0L25MH050604220IB, pe care ulterior a pus-o la dispoziția organelor judiciare.

În completarea acestei declarații, la data de 11.04.2017 și după consultarea extraselor de cont de la Piraeus Bank-Sucursala Satu-Mare, martorul a arătat că în data de 10.08.2012 a ridicat suma de 6.700 lei, remițând a doua zi inculpatului suma de 7.000 lei și că cursul lunii septembrie 2012 a scos în două zile consecutive câte 10.000 lei, plafon maxim care putea fi ridicat în numerar de la bancomat.

Martorul a mai arătat că la finalul lunii septembrie a mai scos în patru zile consecutive diferite sume de bani din contul personal și că din procentul de 3% din despăgubiri nu făcea parte onorariul executorului judecătoresc și al avocaților.

La data de 28.09.2017, martorul Mihalcea Benone a declarat că, pentru cele 8 dosare execuționale pentru care s-au virat banii în cursul lunii august 2012, doar unul dintre acestea făcea parte din înțelegerea pe care a avut-o cu avocatul Bob Adrian și anume dosarul privind pe creditoarea Kind Eva.

Martorul a arătat că, pentru toate sumele de bani care i-au fost virate în august 2012 și în momentul în care a formulat denunțul, avea convingerea că acestea făceau parte din înțelegerea pe care o avusese cu avocatul Bob Adrian.

Martorul a mai făcut anumite precizări cu privire la modul de executare a celor 101 dosare execuționale referindu-se la instituirea popririi și la depunerea de cereri de renunțare la validarea popririi ca urmare a plății creanțelor.

În fine, *la data de 01.11.2017, martorul Mihalcea Benone a dat o nouă declarație detaliată reluând cele arătate anterior, precizând că inculpatul i-a dat de înțeles că poate facilita și urgenta efectuarea plăților în acele dosare, fără a preciza în ce mod, spunând că poate influența factori de decizie din cadrul*

Ministerul Finanțelor Publice și DGFP Satu-Mare, fără să-i nominalizeze.

Martorul a arătat că din procentul de 3% din despăgubiri nu intra onorariul executorului judecătoresc, al avocaților și cheltuielile de executare și că onorariu execuțional din care a plătit inculpatului comisionul era de 10% din suma acordată ca despăgubire, comision care era destinat plății funcționarilor publici.

Martorul a arătat că în luna august 2012 i-au intrat în cont sume de bani reprezentând debite din 11 dosare execuționale pentru care a calculat și a plătit inculpatului 7.000 lei, după ce în prealabil a scos de la un bancomat 10.000 lei.

Martorul a arătat că, în septembrie 2012 au intrat în cont suma de 4.300.000 lei, sens în care a scos în două zile consecutive câte 10.000 lei de la bancomat, aceasta fiind limita maximă de ridicare în numerar, sumă pe care a remis-o inculpatului, iar pentru diferența de 100.000 lei acesta s-a eschivat de la plata acesteia, invocând diverse pretexte, inclusiv efectuarea dublei plăți deoarece nu a mai vrut să îi plătească.

Martorul a mai arătat că, în cursul lunii decembrie 2012, fără să rețină data cu exactitate, însă era frig și ninsese, s-a întâlnit cu inculpatul pe trotuarul din fața Poștei nr.1 Satu-Mare, din apropierea Tribunalului Satu-Mare și au discutat despre plata comisionului, inculpatul insistând în achitarea diferenței de 100.000 lei din comision spunând că are probleme cu cei doi funcționari cu putere de decizie din cadrul Ministerul Finanțelor Publice, discuție care a fost înregistrată cu un aparat, fără să rețină cu ce tip de aparat, iar înregistrarea a descărcat-o pe un CD sau DVD pe care a predat-o organelor judiciare odată cu formularea denunțului.

În cursul judecății, la data de 14.06.2019 martorul Mihalcea Benone a arătat că își menține declarațiile date în fața organelor de urmărire penală, declarând că, în luna august 2012 s-a întâlnit cu inculpatul la o sala de sport pe care o frecventa aproape zilnic și acesta i-a propus în schimbul unui comision, că poate să îl ajute să obțină mai repede banii pe care statul urma să le vireze în contul unor dosare execuționale, respectiv promisiunea a consta în efectuarea de demersuri la stat în vederea recuperării creanțelor date.

Martorul a arătat că după virarea banilor de către Ministerul Finanțelor Publice, i-a înmănat personal avocatului într-o locație din Satu-Mare, într-o tranșă sau două suma de 27.000 lei și totodată a decis să înregistreze personal o discuție cu acesta pentru a avea o dovadă pe care să o poată prezenta organelor de urmărire penală și ulterior în urma sfatului unui coleg de facultate, actualmente avocat, a temerii și a afecțiunii cronice de care suferă-miastenia gravis, a sesizat Biroul Teritorial Satu-Mare al DNA și a predat acea înregistrare efectuată cu telefonul, fiind singurul denunț formulat până în prezent.

Martorul a arătat că, nu își aduce aminte ca la momentul în care a predat acea înregistrare să se fi întocmit un proces-verbal de predare primire și că niciun moment nu a retras bani de la bancomat întrucât nu deține card, ci doar soția cu privire la salariul ei personal și că banii îi ridica în numerar în limita

plafonului maxim admis de 10.000 lei direct de la ghișeul băncii.

Martorul a arătat că, înregistrarea a efectuat-o cu telefonul personal iphone mai vechi pe care nu îl mai deține și că în momentul formulării denunțului i s-a explicat că va fi exonerat de răspundere penală și a prezentat organelor de urmărire penală telefonul, după care acestea i l-au restituit.

Martorul a revenit asupra declarației arătând că, doar crede că a prezentat parchetului telefonul cu înregistrarea respectivă, însă nu este sigur, putând să fi prezentat un CD cu acea înregistrare fără să își aducă aminte dacă parchetul i-a cerut telefonul și în mod cert nu a fost ajutat de SRI în efectuarea acelei înregistrări întrucât nu cunoștea nicio persoană din instituție.

Martorul a arătat că, nu are cunoștințe în efectuarea înregistrării cu telefonul pe care ulterior l-a pierdut sau l-a făcut cadou la cineva care nu avea telefon și că nu poate face o înregistrare de pe telefon pe un CD sau DVD întrucât nu are cunoștințe în acest sens și nici aparatură corespunzătoare.

Martorul a arătat că nu reține ca în fața organelor de urmărire penală să fi declarat că discuția a redat-o pe CD și că niciodată nu a efectuat înregistrări cu privire la discuții pe care le-a avut cu alte persoane, însă în momentul efectuării înregistrării în cauză, telefonul îl ținea în mână, iar înregistrarea a efectuat-o cu ajutorul unui program care aparținea telefonului.

Martorul a arătat că nu poate face aprecieri cu privire la perioada de timp care a trecut de la momentul efectuării înregistrării și până în momentul în care a efectuat denunțul și că în acele dosare execuționale avocatul Bob Adrian nu a reprezentat pe nicio parte.

În final, martorul a arătat că era logic ca inculpatul să intervină la Ministerul Finanțelor Publice și de altfel acesta niciun moment nu a zis că va interveni la organele statului, ci doar i-a dat de înțeles că va interveni, lucru care s-a și întâmplat într-un termen foarte scurt.

Revenind la declarațiile martorului Mihalcea Benone, instanța de fond a constatat inconsecvența acestuia și declararea de fiecare dată a unor împrejurări noi și importante care nu au fost spuse anterior, motiv pentru care în mod cert declarațiile acestuia nu pot servi la susținerea acuzației formulate.

În acest sens, s-a remarcat faptul că, deși martorul Mihalcea Benone a declarat că nu știa să efectueze transcrierea înregistrărilor de pe telefon pe CD sau DVD și nici nu avea aparatură necesară în acest sens, totuși în fața organelor de urmărire penală a fost predat un DVD care conținea o înregistrare a unei discuții între acesta și inculpat, fără ca niciun moment să fi fost menționat o terță persoană care să fi făcut transcrierea sau copierea înregistrării respective.

Însă această inadvertență, alături de afirmația denunțatorului că nu reține cu ce tip de aparat a înregistrat discuția, a fost speculată de către apărare care în ambele faze ale procesului penal a arătat că, datorită clarității vocii și a împrejurărilor cauzei privind sesizarea din oficiu și denunțul, înregistrarea ar fi fost efectuată de către SRI.

În al doilea rând, s-a reținut că martorul denunțator a arătat în instanță că

nu deține card bancar și că nu a retras nicio sumă de bani de la ATM-uri, ci doar de la ghișeul băncii, iar în faza de urmărire penală s-a consemnat că banii au fost retrași de la bancomat. Însă, din extrasele bancare aflate la filele 330-333 vol.I dosar UP pentru perioada august-decembrie 2012 privind unul dintre conturile Biroului Executorului Judecătoresc Mihalcea Benone, rezultă că la datele de 22, 27, 28 și 29.08.2012 martorul a retras în numerar suma de câte 10.050 lei, după care la data de 30.08.2012 suma de 1.286,40 și mai apoi la data de 19.09.2012 suma de 1.849 lei, iar potrivit extraselor bancare aflate la filele 322-329 vol.I dosar UP pentru perioada august-decembrie 2012 privind al doilea cont al Biroului Executorului Judecătoresc Mihalcea Benone, rezultă că la datele de 26, 27, 28.09.2012, 01, 02, 03 și 04.10.2012 au fost retrase în numerar câte 10.000 lei/zi, în data de 05.10.2012 s-a retras suma de 1.000 lei, în data de 10.10.2012 suma de 5.000 lei, în 12.10.2012 suma de 1.000 lei, în 31.10.2012 suma de 6.000 lei, în 14.11.2012 suma de 340 lei, în 21.11.2012 suma de 6.000 lei în zilele de 27, 28.11.2012 câte 10.000 lei, în 29.11.2012 suma de 4.100 lei, în 04.12.2012 suma de 250 lei, în 12.12.2012 suma de 10.000 lei, în ziua următoare suma de 7.140 lei, în 17.12.2012 suma de 39.104,76 lei.

Deși acuzarea susține punctul de vedere al martorului denunțator în sensul că, suma de 27.000 lei ridicați de la bancă au fost remiși inculpatului în două tranșe, totuși din declarația acestuia rezultă că la începutul lunii septembrie 2012 și a doua jumătate din luna octombrie 2012, martorul a fost plecat câte o săptămână în concediu în străinătate, aspecte care presupunea anumite cheltuieli deloc de neglijat.

Mai mult, martorul a declarat că i-a remis inculpatului imediat după data de 24.08.2012 când i-au intrat mai mulți bani în contul a 11 dosare execuționale, suma de 7.000 lei, iar la sfârșitul lunii septembrie după ce i-au intrat sume mari de bani de la finanțe, suma de 20.000 lei, însă potrivit actelor depuse în instanță filele 68-69 vol.III instanță, inculpatul în perioada 23-30.08.2012 se afla în concediu în străinătate în Polonia-Zakopane și potrivit extraselor bancare de la sfârșitul lunii septembrie - începutul lunii octombrie 2012, acesta a retras de la bancă suma de cca. 80.000 lei.

Dacă în prima declarație martorul denunțator a arătat că a scos de la bancomat suma de 7.000 lei pe care a remis-o inculpatului, în declarațiile ulterioare consultând extrasul bancar care conține cu siguranță date matematice exacte, martorul a trebuit să își modifice declarațiile spunând că a scos 10.000 lei din care a remis 7.000 lei care reprezenta 3% comision din despăgubirile intrate în contul bancar în luna august 2012.

Deși în a doua declarație și chiar ultima din data de 01.11.2012, martorul denunțator a precizat că suma de 20.000 lei pe care a remis-o inculpatului la finalul lunii septembrie a scos-o de la Piraeus Bank în două zile consecutive, în completare la declarație din 11.04.2017, consultând extrasul bancar acesta a recunoscut ulterior că în mai multe zile consecutive a scos din contul personal câte 10.000 lei.

Cu toate acestea, instanța de fond a remarcat faptul că martorul denunțator nu a explicat niciun moment motivul pentru care din totalul de cca. 100.000 lei reprezentând comision restant s-a oprit la suma de 20.000 lei pe care a decis să o remită inculpatului, în condițiile în care acesta a retras de la bancă în mai multe zile consecutive suma de 70.000 lei.

De asemenea, după depunerea la dosarul de urmărire penală-vol.I, a raportului de constatare financiar contabilă din 15.05.2017-filele 222-236, a suplimentului la acest raport din 18.08.2017-filele 231-247, a adresei DGA Serviciul Județean Anticorupție Satu-Mare nr.478.803/06.01.2014-filele 292-309, a adresei BEJ Mihalcea Benone din 30.05.2014-filele 312-319 și a adresei nr.57.291/2017 a Administrației Județene a Finanțelor Publice Satu-Mare-filele 343-382, martorul denunțator Mihalcea Benone și-a nuanțat declarația arătând că, pentru cele 8 dosare în care i-au fost virate diferite sume de bani în cont la data de 24.08.2012, doar creditoarea Kind Eva făcea parte din înțelegerea pe care a avut-o cu avocatul Bob Adrian, deși niciun moment părțile nu au indicat vreun nume sau client oarecare.

S-a reținut că, această afirmație contrazice datele matematice ale presupusei înțelegeri avute între părți privind comisionul de 3% din totalul despăgubirilor întrucât în acest dosar despăgubirile erau de 32.000 lei, iar în dosarele pentru care s-au făcut virări în datele de 02 și 03.08.2012 (pentru creditori Mohr Juliana, Halici Eugen și Tilinger Maria), debitul era de 105.000 lei, rezultând un comision de 4.110 lei și nu de 7.000 lei cât ar fi plătit martorul denunțator.

Raportul de constatare financiar-contabilă din 15.05.2017 a stabilit că, Ministerul Finanțelor Publice a transferat în baza celor 101 dosare execuționale, în conturile BEJ Mihalcea Benone suma de 4.381.868,41 lei și suma de 663.550 lei a fost transferată direct în conturile persoanelor fizice creditoare, din care 4.143.580 lei reprezintă debit principal, 354.300 lei reprezintă onorariu avocați, 508.309,31 lei-onorariu executare și 2.694,10 lei reprezintă alte cheltuieli.

Suplimentul la raportul de constatare financiar-contabilă din 18.08.2017 conchide că, debitele principale au reprezentat 4.143.580 lei și procentul de 3% din această sumă reprezintă 124.307,4 lei, executorul judecătoresc emitând titluri executorii pentru suma de 5.027.423,41 lei care potrivit calculelor matematice reprezintă 150.822,59 lei.

Potrivit adresei BEJ Mihalcea Benone din 30.05.2014, DGFP Satu-Mare a plătit către acesta suma de 4.372.962,71 lei reprezentând despăgubiri și onorarii din 101 dosare execuționale formate în baza legii nr.221/2009.

Prin urmare, instanța de fond a constatat că nu există o concordanță sau o înțelegere privind cuantumul total al comisionul de 3% cât trebuia remis inculpatului, întrucât acesta trebuia să fie de cca.150.000 lei potrivit valorii titlurilor executorii pe care executorul le-a emis pentru cele 101 dosare execuționale și nu de 130.000 lei așa cum în mod constant a declarat denunțatorul.

Desigur că valoarea corectă a debitului principal și accesoriile a fost determinat în mod corect în 2017 în urma unui raport de specialitate, însă valorile existente în 2012 erau de 5.027.423,41 lei corespunzător titlurilor emise de către BEJ Mihalcea Benone.

În ceea ce privește raportul de expertiză tehnică întocmit de către expertul tehnic oficial M. Caramihai s-a concluzionat că, data înregistrării audio este 2 iunie 2014, ora 15:15:58. Această dată concide cu data ultimei modificări a acestuia (i.e. nu există elemente tehnice care să conducă la ipoteza că fișierul a fost modificat după ce a fost creat).

Expertul tehnic M. Caramihai răspunzând la obiecțiuni a stabilit că:

Legătura dintre data creării unui fișier și cea a sistemului de operare (Windows în acest caz) este relativă și anume data creării fișierului poate fi data precizată de sistemul de operare (și poate fi identică cu data reală), dacă data sistemului de operare nu a fost modificată în prealabil în raport cu data reală (în acest ultim caz data creării fișierului este preluată din sistemul de operare, fiind identică cu aceasta, dar nu va corespunde unei date reale).

Însă dacă data creării fișierului a fost modificată ulterior datei (reale a) creării acestuia (i.e. există aplicații informatice ce permit acest lucru, d.e. Attribute Changer), caz în care, data creării fișierului nu va mai corespunde nici cu data indicată de sistemul de operare cu care s-a lucrat și nici cu data reală.

După cum se poate constata în raport cu aceste aspecte tehnice, nu se poate afirma fără urmă de îndoială faptul că există o legătură de netăgăduit între data unui fișier și data sistemului de operare în raport cu care acesta a fost creat (și cu atât mai puțin, în raport cu data reală a evenimentului respectiv).

S-a arătat că, data imprimării fișierului coincide cu data existentă în sistemul de operare cu care s-a lucrat. Aceasta afirmație depinde, evident, de tipul echipamentului de stocare, având valoare relativă în raport cu alte echipamente de stocare (d.e. memorie flash, HDD portabil, etc).

În final, s-a arătat că, data identificată de către expert pe baza analizei tehnice (și care a fost precizată în cadrul răspunsului formulat în raport de obiectivul 1 din Raport) nu corespunde în mod necesar unei realități obiective (după cum s-a arătat la punctul a) de mai sus).

În ceea ce privește raportul de expertiză criminalistică nr.3 din 17 ianuarie 2020 efectuat de Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Timișoara s-a concluzionat că, nu se poate stabili dacă înregistrarea audio în litigiu prezentă pe DVD-R marca FreeSpace, neinscripționat (pus la dispoziție) este autentică, deoarece înregistrarea nu a fost stocată pe suportul original și nu a fost realizată simultan cu evenimentele înregistrate, fără ca aceasta să însemne că înregistrarea supusă expertizării nu este o copie fidelă a înregistrării originale sau transferare realizată cu acuratețe a originalei din care provine; în urma examinării înregistrării cu echipamentele sistemele din dotare INEC, nu au fost depistate modificări, clonări, adăugiri, suprapuneri unor elemente de amprentă vocală.

S-a mai arătat că este o probabilitate ridicată ca vocea din înregistrarea audio în litigiu (prezentă pe DVD-R marca FreeSpace, ce a fost pus la dispoziție) atribuită numitului Bob Adrian Vasile conform procesului verbal de redare a înregistrării efectuate de parte, din data de 20.04.2017, să aparțină numitului Bob Adrian Vasile.

Laboratorul Interjudețean de Expertize Criminalistice Timișoara, răspunzând la obiecțiuni, a menționat că, nu se poate stabili dacă înregistrarea audio în litigiu reprezintă o transferare realizată cu acuratețe a originalului din care provine, deoarece nu le-a fost pus la dispoziție originalul, pentru a le putea compara, în acest sens. Nu există nici o garanție că înregistrarea audio în litigiu reprezintă sau nu o copie fidelă, a unei înregistrări originale. Constatările efectuate care au condus la concluzia în ceea ce privește autenticitatea înregistrării audio în litigiu, se bazează pe examinarea produsului finit, în urma transferării acesteia din memoria echipamentului tehnic pe un suport optic (cel pus la dispoziție). În urma examinării înregistrării în litigiu nu au fost depistate modificări, clonări, adăugiri, suprapuneri ale unor elemente de amprentă vocală, așa cum au precizat în raportul de expertiză criminalistică efectuat în cauză, la pagina 16.

Instanța de fond a apreciat că aceste carențe privind momentul realizării înregistrării și a copierii acesteia pe DVD trebuiau înlăturate imediat ce a fost depus denunțul la organul de urmărire penală împreună cu DVD respectiv și nu să se lase să persiste până în faza de judecată, când după cca.5 ani de la momentul producerii presupusei fapte penale, acestea nu mai pot fi remediate deloc într-un cadrul procesual corect.

În plus, incoerența, indiferența și contradicțiile din declarațiile martorului denunțător Mihalcea Benone care a afirmat în faza de urmărire penală că nu mai reține cu ce tip de aparat a efectuat înregistrarea, însă în fața instanței de judecată și-a adus aminte și a arătat că înregistrarea a făcut-o cu telefonul mobil personal, că înregistrarea a șters-o și mai apoi a pierdut telefonul sau l-a dat cadou unei persoane care nu avea telefon, că nu poate efectua o copiere a înregistrării pe DVD și că nu are aparat care să efectueze această operațiune, nu pot în niciun caz să ducă la valorificarea probei obținute de acesta cât timp planează suspiciuni puternice privind veridicitatea și autenticitatea înregistrării respective, cu atât mai mult asupra transcrierii acesteia pe suport optic.

Altfel zis, pornind de la afirmația martorului care a arătat că denunțul efectuat reprezintă prima sesizare din viața sa și văzând studiile juridice ale acestuia și experiența profesională, instanța de fond a apreciat că declarațiile reproduse mai sus ale acestuia sunt complet nesincere și tind să ascunde anumite împrejurări care probabil ar fi împiedicat declanșarea prezentului dosar penal.

Deși apărarea a făcut anumite aprecieri privind moralitatea martorului denunțător care în trecut ar fi fost cercetat penal pentru săvârșirea anumitor infracțiuni, instanța de fond le-a avut în vedere atât timp cât acestea nu s-au confirmat în final.

Totodată, s-a reținut că poziția acuzării privind setarea eronată a datei de pe telefonul mobil sau a aparatului care a realizat transcrierea înregistrării respective și indicarea acesteia ca fiind cea de 2 iunie 2014, ora 15:15:58, așadar aproximativ cu 1 an și 6 luni înainte de evenimentele petrecute, se bazează pe *supoziții în loc de certitudini* care în realitate trebuie să stea la baza soluției organului judiciar și care trebuiau să fi fost lămurite încă din faza de urmărire penală și nu doar în etapa judecătii când acestea nu mai pot fi remediate în niciun fel.

Desigur că, în situația în care înregistrarea efectuată cu ajutorul telefonului mobil și transcrisă pe DVD, ar fi fost redată în formă scrisă imediat după denunțul formulat în data de 10.01.2013, nu se mai putea susține că înregistrarea ar fi fost făcută în iunie 2014, însă valorificarea probei prin redarea acesteia doar în aprilie 2017 permite să existe în cauză ipoteze sau dubii serioase privind modul și momentul înregistrării și a transcrierii acesteia pe DVD.

S-a apreciat că este absurd ca acuzarea să se folosească în principal de declarațiile martorului denunțator coroborat cu extrasele bancare depuse la dosarul cauzei pentru determinarea momentului în care s-a realizat înregistrarea în condițiile în care primele sunt incoerente și inexacte, iar înscrisurile bancare dovedesc doar faptul că în perioada august-decembrie 2012, martorul denunțator Mihalcea Benone a scos de la ghișeu la bancă suma de aproximativ 180.000 lei.

Totodată, s-a mai apreciat că, este greu de asociat momentele virării banilor de către finanțe în contul dosarelor execuționale instrumentate de către executorul judecătoresc Mihalcea Benone și cele în care acesta ar fi retras bani în lunile august-septembrie, cu perioada în care acesta ar fi remis inculpatului suma totală de 27.000 lei, în condițiile în care potrivit extraselor bancare în perioada august-inceputul lunii octombrie denunțator a retras de la bancă suma aproximativă de 111.000 lei pentru care în afara pretinsei mite, acesta nu a oferit explicații.

De altfel, acesta nedeținând card bancar așa cum a afirmat în instanță toate tranzacțiile le efectua cu banii cash, ceea ce presupunea existența în permanență de lichidități. Mai mult, s-a constatat că organul de urmărire penală în aprecierea sincerității depoziției martorului denunțator nu s-a preocupat să verifice dacă în perioada august-septembrie 2012, executorul judecătoresc a încasat de la finanțe și alte sume de bani în contul altor dosare execuționale. Cu toate acestea, chiar martorul denunțator a recunoscut că în luna august 2012 au intrat în contul bancar banii din alte 8 dosare execuționale care nu făceau parte din înțelegerea cu inculpatul cu excepția unuia și văzând extrasul bancar care confirmă plata creanțelor și pentru alte dosare execuționale, se concluzionează că procedura executării silite și cooperarea între organele statului a funcționat fără să existe anumite înțelegeri clandestine.

Întrucât proba cu înregistrarea audio stocată pe DVD a fost înlăturată de

către instanța de judecată, aspectele de fond care privesc conținutul discuțiilor purtate nu au mai fost analizate.

În continuare, s-a apreciat că odată ce o persoană se decide să coopereze deplin cu organele de urmărire penală prin efectuarea unui denunț, atunci acesta trebuie să dea dovadă de bună-credință și de o seriozitate corespunzătoare care să ducă la identificarea și tragerea la răspundere penală a celor vinovați de comiterea unor fapte penale, ceea ce presupunea manifestarea unui interes ridicat în egală măsură atât pentru înregistrarea discuției pe care a realizat-o cât și pentru păstrarea sau conservarea aparatului cu care a realizat surprinderea conversației respective.

Însă, abandonarea acestui deziderat atât la propriu prin ștergerea înregistrării, urmată de pierderea sau înstrăinarea aparatului de înregistrare sub orice formă cât și la figurat prin nedeclararea acestor aspecte esențiale în faza de urmărire penală, nu poate duce decât la împiedicarea declanșării sau a continuării procesului penal cu respectarea tuturor garanțiilor prevăzute de art.2-13 cod pr.penală.

S-a apreciat că se impunea ca organele de urmărire penală să ia toate măsurile legale pentru a evita și a pune la adăpost contestarea unei probe care a fost administrată în afara cadrului procesual penal de către o persoană asupra căreia de la început existau suspiciuni rezonabile privind caracterul subiectiv al depoziției făcute, datorită facilităților sau a avantajelor de care vrea sau de care ar urma să beneficieze în urma colaborării cu acuzarea, după caz.

S-a concluzionat că, odată ce starea de fapt relatată de către martorul denunțator care a colaborat constant și chiar mulțumitor cu organele de urmărire penală nu a fost confirmată cu ajutorul probelor administrate imediat de către acestea (înregistrări telefonice și cele din mediul ambiental), acțiunea penală nu mai trebuia exercitată deloc, ci dimpotrivă demersul penal trebuia abandonat așa cum acestea au acționat corect într-o primă fază, redând înregistrările efectuate de parte și copiate pe CD, precum și înregistrările telefonice și cele din mediul ambiental, după cca. 4 ani de la momentul obținerii efective a acestor probe.

Întrucât nu există probe care să susțină învinuirea, instanța de fond nu a mai analizat elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență pentru a vedea dacă această infracțiune se confirmă sau dimpotrivă nu ar fi îndeplinite condițiile legale pentru ca inculpatul să răspundă penal pentru fapta care formează obiectul acuzației.

Altfel zis, s-a apreciat că denunțul formulat de către martorul Mihalcea Benone împreună cu sesizarea din oficiu nu au o valoare probatorie în sine, în absența coroborării acestora cu alte probe certe de vinovăție și că nu s-a dovedit de parchet, dincolo de orice dubiu, rezonabil, că inculpatul ar fi comis infracțiunea de care a fost acuzat, motiv pentru care se impune achitarea acestuia pe temeiul art.16 alin.1 lit.a Cod procedură penală, în sensul că fapta nu există.

Așadar, probele la care parchetul face referire au un caracter incert în legătura cu pretinderea și primirea unei sume de bani de către inculpat care având influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public, promite că îl va determina să acționeze într-o anumită direcție privind îndatoririle sale de serviciu.

Astfel, trecând peste criticile de legalitate și subiectivism (ale martorului denunțător) examinate mai sus, s-a apreciat că există o puternică îndoială privind vinovăția inculpatului raportat la actul de acuzare care profită exclusiv acestuia, cu consecința absolvirii acestuia de răspundere penală cu privire la infracțiunea care i se impută.

Pentru considerentele arătate mai sus, în baza art. 396 alin. 5 rap. la art. 16 alin.1 lit.a Cod procedură penal, instanța de fond a dispus achitarea inculpatului Bob Adrian Vasile pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de influență prevăzută de art.291 alin.1 Cod penal, cu aplicarea art. 6 din Legea 78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art. 5 Cod penal.

Totodată, față de soluția pronunțată în cauză, în baza art. 404 alin. 4 lit. c rap. la art. 249 Cod procedură penală, s-a dispus ridicarea sechestrului instituit prin procesul verbal din 27.10.2017 a DNA – Serviciul Teritorial Oradea privind suma de 27.000 lei depusă în numerar la Unicredit Bank de către inculpatul Bob Adrian Vasile, potrivit tranzacției numărul 1999C0041 din data de 27.10.2017.

Împotriva sentinței penale nr.20 din 8 aprilie 2020 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, în termen legal, a declarat apel Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea.

Prin criticile de apel formulate s-a invocat, în esență, nelegalitatea și netemeinicia sentinței, întrucât instanța de fond a exclus din materialul probator rezultatele supravegherii tehnice efectuată în cauză și înregistrările ambientale efectuate de martorul denunțător și a dat o interpretare greșită probatoriului.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub numărul de dosar 554/35/2017.

În cadrul cercetării judecătorești efectuată de instanța de apel, la termenul de judecată din 8 aprilie 2021 a fost audiat martorul denunțător Mihalcea Benone.

La același termen de judecată, s-a constatat imposibilitatea audierii martorului Joufi Mihai, procedându-se în conformitate cu dispozițiile art.381 alin. 7 Cod procedură penală.

Examinând cauza, prin prisma criticilor de apel formulate și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin.2 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție apreciază hotărârea instanței de fond ca fiind legală și temeinică, iar criticile de apel, ca nefondate.

Prin actul de sesizare al instanței s-a reținut în esență că, în perioada iulie 2012 - ianuarie 2013, inculpatul Bob Adrian Vasile, avocat în cadrul Baroului Satu Mare, a pretins de la martorul denunțator Mihalcea Benone, executor judecătoresc, aproximativ 130.000 lei, reprezentând un procent de 3% din suma de 4.372.962,71 de lei (calculați de martorul denunțator ca fiind debit principal), sumă pe care executorul trebuia să o încaseze de la Ministerul Finanțelor Publice, pentru 101 persoane fizice, drept despăgubiri stabilite de instanțele de judecată în baza Legii nr. 221/2009, din care a primit 27.000 de lei (7.000 de lei la sfârșitul lunii august 2012, respectiv 20.000 de lei la sfârșitul lunii septembrie 2012), sub pretextul că sumele de bani urmează a fi remise de către avocat către doi funcționari publici din cadrul Ministerului Finanțelor Publice și unul din cadrul Direcției Generale a Finanțelor Publice Satu Mare, persoane asupra cărora Bob Adrian Vasile a lăsat să se creadă că are influență și pe care a promis că le va determina să dispună și să urgenteze plata sumei de bani sus-menționate.

S-a reținut că fapta descrisă mai sus întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de influență, prevăzută de art. 291 alin.1 Cod penal, cu aplic. art.6 din Legea nr.78/2000 privind prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și a art. 5 Cod penal.

Conform dispozițiilor art. 291 Cod penal, constituie infracțiunea de trafic de influență, *pretinderea, primirea ori acceptarea* promisiunii de bani sau alte foloase, direct sau indirect, pentru sine sau pentru altul, săvârșită de către o persoană care are influență sau lasă să se creadă că are influență asupra unui funcționar public și care *promite* că îl va determina pe acesta să îndeplinească, să nu îndeplinească, să urgenteze ori să întârzie îndeplinirea unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau să îndeplinească un act contrar acestor îndatoriri.

În acord cu instanța de fond, se constată că starea de fapt reținută în actul de sesizare în sarcina inculpatului Bob Adrian Vasile nu este confirmată de mijloacele de probă ce pot fundamenta analiza acuzației, în cauză nerezultând o acțiune a inculpatului de *pretindere* și *primire* a unei sume de bani, respectiv de *promisiune* a exercitării influenței asupra unor funcționari, în scopul determinării urgentării îndeplinirii unor acte ce intrau în îndatoririle acestora de serviciu.

Înalta Curte apreciază că excluderea din materialul probator a rezultatelor supravegherii tehnice efectuată în cauză, autorizate prin încheierea nr. 1/S/10.01.2013 emisă de Curtea de Apel Oradea, respectiv a celor trei procese verbale din data de 24.03.2017 de redare a convorbirilor interceptate (filele nr. 175 – 183, vol. I, dosar de urmărire penală) a fost corect dispusă de instanța de fond, în raport de Deciziile Curții Constituționale nr. 51/2016, nr. 302/2017, nr. 22/2018 și nr. 26/2019 și de jurisprudența actuală.

Astfel, prin adresa nr.18.7763/18.06.2019, Serviciul Român de Informații a comunicat instanței de fond mai multe note de redare a conversațiilor telefonice care erau adresate DNA - Serviciul Teritorial Oradea, instituție care le-a solicitat prin adresa nr. S/1/10.01.2013 – fila nr. 57, vol. II, dosar instanță de fond.

Din conținutul acestora a rezultat cu certitudine că interceptările au fost efectuate de către Serviciul Român de Informații, iar procesele - verbale de redare au fost întocmite de organele de poliție judiciară, în baza transcrierii realizate de către lucrătorii Serviciului Român de Informații.

În consecință, s-a constatat încălcarea dispozițiilor legale privind punerea în executare a autorizațiilor de înregistrare și interceptare, aceasta fiind realizată de organe fără atribuții de cercetare penală.

Prin urmare, au fost încălcate normele de competență funcțională, iar potrivit art.102 alin.2 și 3 Cod procedură penală, este incidentă nulitatea absolută a procedurilor probatorii și a mijloacelor de probă astfel obținute, respectiv procesele -verbale de redare a convorbirilor interceptate și înregistrate de către Serviciul Român de Informații.

De asemenea, Înalta Curte constată că, în mod temeinic, instanța de fond a înlăturat din analiza ansamblului probator, ca lipsită de fiabilitate, înregistrarea ambiantală pretins efectuată de martorul denunțator Mihalcea Benone, cu ajutorul telefonului mobil, stocată pe DVD.

Astfel, prin expertizele judiciare dispuse de instanța de fond, respectiv expertiza tehnică informatică și expertiza criminalistică a vocii și vorbirii, completate cu răspunsurile la obiecțiuni, s-a concluzionat în esență că:

Data înregistrării audio este 2 iunie 2014, ora 15:15:58, însă aceasta nu corespunde în mod necesar unei realități obiective. Această dată coincide cu data ultimei modificări a fișierului, însă nu există elemente tehnice care să conducă la ipoteza că fișierul a fost modificat după ce a fost creat.

Nu se poate afirma în mod cert faptul că există o legătură de netăgăduit între data unui fișier și data sistemului de operare în raport cu care acesta a fost creat (și cu atât mai puțin, în raport cu data reală a evenimentului respectiv).

Nu se poate stabili dacă înregistrarea audio în litigiu prezentă pe DVD-R marca FreeSpace, neinscripționat (pus la dispoziție) este autentică, deoarece înregistrarea nu a fost stocată pe suportul original și nu a fost realizată simultan cu evenimentele înregistrate, fără ca aceasta să însemne că înregistrarea supusă expertizării nu este o copie fidelă a înregistrării originale sau transferare realizată cu acuratețe a originalei din care provine.

În urma examinării înregistrării cu echipamentele din dotarea INEC, nu au fost depistate modificări, clonări, adăugiri, suprapuneri ale unor elemente de amprentă vocală și este o probabilitate ridicată ca vocea din înregistrarea audio să aparțină numitului Bob Adrian Vasile.

În consecință, Înalta Curte apreciază că nu poate fi reținută ca probă

indubitabilă o înregistrare ce nu este autentică, cu privire la care există doar o probabilitate să fie vocea inculpatului, dar nu există nicio certitudine cu privire la data la care a fost efectuată. Mai mult, există elemente tehnice stabilite de experții din cauză, în sensul că fișierul a fost creat la 02.06.2014, iar DVD-ul a fost înscrisat în data de 03.06.2014, la mult timp după 10.01.2013, când se presupune că s-ar fi predat suportul care conținea înregistrarea.

În contextul în care redarea înregistrării audio efectuată de denunțator s-a făcut după 4 ani de la momentul obținerii acestei probe, iar declarațiile martorului denunțator sunt contradictorii în ceea ce privește predarea înregistrării organelor de urmărire penală la data depunerii denunțului (telefon sau DVD), este corectă aprecierea instanței de fond referitoare la existența unor suspiciuni cu privire la veridicitatea și autenticitatea înregistrării respective, inclusiv cu privire la transcrierea acesteia pe suport optic.

Reevaluând materialul probator administrat în cauză, Înalta Curte constată că acesta nu relevă elemente incriminatorii certe cu privire la fapta reținută în sarcina inculpatului Bob V. Adrian Vasile, analiza efectuată de instanța de fond fiind corectă.

Astfel, în susținerea tezei parchetului referitoare la faptul că inculpatul avea cunoștință de momentul alimentării contului DGFP Satu Mare cu sume de bani pentru efectuarea diverselor plăți și că promitea intervenții asupra funcționarilor publici în scopul efectuării cu celeritate a acestora, în cauză a fost audiat martorul Joufi Mihai.

În declarația dată la instanța de fond, la 1 aprilie 2019, martorul Joufi Mihai a arătat, în esență, că nu a avut nicio discuție cu inculpatul referitor la deplasarea la DGFP și că acesta din urmă nu i-a indicat să apeleze la anumite persoane pentru a încasa mai rapid banii câștigați în instanță privind restituirea taxei de mediu.

În ceea ce privește declarația dată de martorul Joufi Mihai în faza de urmărire penală, în acord cu instanța de fond, se constată că aceasta este nerelevantă, în raport de obiectul acuzației adusă inculpatului, iar pe de altă parte, din cuprinsul declarației nu rezultă săvârșirea vreunei fapte cu conotații penale.

Referitor la declarațiile martorului denunțator Mihalcea Benone, se constată că acestea conduc, fără echivoc, la concluzia neveridicității afirmațiilor martorului, aspectele prezentate în denunț și ulterior în declarațiile date la instanța de fond și la cea apel, fiind contradictorii.

Astfel, contradicțiile și incoerențele din declarațiile succesive date de martorul denunțator Mihalcea Benone, în fața organelor de urmărire penală și în fața instanței de fond, au fost corect evidențiate în sentință, astfel că nu vor mai fi reluate.

Audiat de Înalta Curte de Casație și Justiție, la data de 8 aprilie 2021, în cadrul judecării apelului, martorul Mihalcea Benone a manifestat aceeași

atitudine inconsecventă și contradictorie în declararea unor aspecte relevante în cauză, arătând, printre altele, următoarele:

„...Din câte îmi amintesc, prima discuție pe care am avut-o cu inculpatul Bob Adrian în legătură cu exercitarea influenței sale asupra funcționarilor din cadrul Ministerului Finanțelor am purtat-o în luna august 2012, în Satu Mare, mai exact la sala de sport pe care o frecventam amândoi.

Inculpatul mi-a spus că îmi poate facilita plata de către Ministerul Finanțelor aferentă dosarelor execuționale pe care le aveam spre soluționare.

Inculpatul mi-a spus că solicită în schimbul traficării influenței un procent de 3%. **Nu a indicat numele vreunui funcționar**, ci doar faptul că în schimbul acestui comision își va exercita influența pe lângă funcționarii competenți. Urmare acestei discuții cu inculpatul Bob, i-am plătit acestuia suma de 27.000 lei în luna septembrie 2012. Bani i-am dat în numerar, dar nu îmi amintesc locul exact știu însă că acest lucru s-a întâmplat în orașul Satu Mare. Această sumă a fost plătită în două tranșe, cred că în cursul lunii septembrie, una dintre acestea a fost dată în curtea sălii de sport, iar cealaltă într-un alt loc din oraș....

Din câte îmi amintesc în lunile septembrie - octombrie am mai avut și alte discuții cu inculpatul Bob cu privire la același aspect, toate discuțiile fiind purtate în localitatea Satu Mare. **Nu am purtat astfel de discuții nici în biroul meu, nici în biroul inculpatului Bob.**

Revin și arăt că în aceeași perioadă septembrie – octombrie 2012 m-am întâlnit cu inculpatul Bob la biroul acestuia, prezentă fiind și mama acestuia Bob Viorica, context în care inculpatul mi-a prezentat procesele-verbale de închidere a dosarelor execuționale....

Din câte îmi aduc aminte știu că **inculpatul avea la acea vreme legături cu directorul general al finanțelor Ardelean** și în mod sigur cred că avea legături cu factorii decizionali din cadrul Ministerului Finanțelor. Această din urmă persoană cred că avea legături cu factorii decizionali din cadrul Ministerului Finanțelor, **această persoană a fost indicată în mod expres de către inculpatul Bob**”.

Astfel, în cuprinsul aceleiași declarații, martorul relatează aspecte contradictorii care, totodată, intră în contradicție cu aspectele declarate anterior în cauză. În acest sens, este relevant faptul că în declarația dată la instanța de fond, în data de 14 iunie 2019, martorul a arătat că „era logic ca inculpatul să intervină la Ministerul Finanțelor Publice și de altfel acesta, **niciun moment nu mi-a zis că va interveni la organele statului, ci doar mi-a dat de înțeles că va interveni**, lucru care s-a și întâmplat într-un termen foarte scurt”.

Înalta Curte constată că, deși martorul Mihalcea Benone a formulat un denunț cu privire săvârșirea unei fapte penale de către inculpatul Bob V. Adrian Vasile, declarațiile date ulterior de acesta în cauză nu sunt în măsură să contribuie la stabilirea adevărului.

Astfel, în raport de probatoriul administrat în cauză, se apreciază că subzistă un dubiu puternic asupra situației de fapt expusă în rechizitoriu, generat de lipsa unor probe certe cu privire la aspectele esențiale ale acuzației, dubiu care profită inculpatului.

Concluzionând, Înalta Curte constată că fapta reținută în sarcina inculpatului Bob V. Adrian Vasile nu există, astfel că soluția de achitare a acestuia de către instanța de fond este legală și temeinică.

Pentru considerentele expuse, în baza art.421 alin.1 lit.b din Codul de procedură penală, se va respinge, ca nefondat, apelul declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea împotriva sentinței penale nr.20 din 8 aprilie 2020 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul Bob V. Adrian Vasile.

În baza art.275 alin.3 Cod procedură penală, cheltuielile judiciare vor rămâne în sarcina statului.

În baza art.275 alin.6 Cod procedură penală, onorariul parțial cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 300 lei, va rămâne în sarcina statului.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E :**

Respinge, ca nefondat, apelul declarat de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție – Serviciul Teritorial Oradea** împotriva sentinței penale nr.20 din 8 aprilie 2020 a Curții de Apel Oradea – Secția Penală și pentru Cauze cu Minori, privind pe inculpatul **Bob V. Adrian Vasile**.

Cheltuielile judiciare rămân în sarcina statului.

Onorariul parțial cuvenit apărătorului desemnat din oficiu pentru intimatul inculpat, până la prezentarea apărătorului ales, în sumă de 300 lei, rămâne în sarcina statului.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 24 iunie 2021.

PREȘEDINTE,
Rodica Cosma

JUDECĂTOR,
Anca Mădălina Alexandrescu

JUDECĂTOR,
Eleni Cristina Marcu

MAGISTRAT ASISTENT,
Aurelia Hirt

Red/Tehnored A.H.

